

Còn Chút Gì Để Nhớ

Văn Thiên Hồng

Lớp học những ngày cuối năm vô cùng nhộn nhịp, người lo tập dợt văn nghệ, kẻ lo báo chí, riêng việc học gần như chìm vào quên lãng. Anh em hăng say bàn cãi cho tiệc tất niên, những ý kiến đóng góp đang thao thao bất tuyệt. Nào là cần thứ này, thứ nọ, rồi những ai lo phụ trách tiếp

tân và mời những ai. Câu chuyện đang hồi sôi động, bỗng đứng anh trưởng lớp đứng trước bảng đen cho tay lên miệng ra dấu im lặng. Mọi người đang thắc mắc không biết chuyện gì, thì từ cửa lớp có giọng oanh vàng thỏ thẻ vọng vào.

- Dạ, chúng em kính chào thầy, chào quý anh.
- Chào các em.
- Dạ thưa thầy, chúng em thuộc ban báo chí trường Gia Long, nhân dịp xuân về tết đến có phát hành giai phẩm Xuân. Trước hết xin thầy ủng hộ và xin phép thầy cho quý anh mua báo Xuân, một chút gọi là kỷ niệm giữa hai trường Cao Thăng

và Gia Long.

Bầu không khí đang phẳng lặng bỗng dưng nhộn nhịp hẳn lên. Anh em cứ nhìn các nữ sinh trong chiếc áo dài trắng thướt tha, nhìn anh trưởng lớp rồi tùm tùm cười và những tiếng xì xồ, bàn tán nhỏ to nơi xóm nhà lá. Kể đến là anh Mão, một con nhà giàu cũng là ông vua nghịch ngợm ngồi cuối lớp cất tiếng.

- Hôm nay các em đừng lo, có giáo sư tuổi trẻ tài cao sẽ ủng hộ hết mình.
- Được, các em cứ bán báo tự nhiên, thầy sẽ mua ủng hộ sau.

Tôi đang ngỡ ngàng nhìn ông thầy bất đắc dĩ, vừa thương hại vừa tội nghiệp, thì ông ta đã xuống cuối lớp ngồi bên anh Mão, họ nhỏ to một hồi và Mão đã chuyển tay cho một vật gì có vẻ bí mật lắm. Đang thắc mắc, không biết rồi đây họ sẽ giở trò quỷ quái gì thì một nữ sinh mang báo đến mời tôi.

- Mời anh mua ủng hộ, một chút gọi là quà Xuân.
- Tôi mua nhưng với một điều kiện.
- Điều kiện gì hả anh, có phải ký tên lưu niệm không?
- Ký tên là chuyện nhỏ, điều kiện là phải viết bài trong giai phẩm này thì ký mới có giá trị chứ.
- Có, em có viết bài nhưng dở lắm, khi đọc đừng chê nhé.
- Tôi tên là Hồng và xin lỗi bút hiệu em là gì?
- Khó nói lắm, nhưng anh hỏi thì em nói nhỏ cho riêng anh biết thôi. Bút hiệu em là Bóc-Nghịch.
- Trời đất, nhìn vóc dáng em rồi nghe đến bút hiệu thì biết ngay, đích thị con nhà...

- Biết gì hả anh và đích thị con nhà... là sao?
- Đích thị con nhà báo, vì trông xa tưởng mèo, khi gần hóa ra... cọp, hèn chi các bạn tôi thường bảo Gia Long là Giỡn Lửa có khác.
- Nói vậy chứ không phải vậy đâu anh, như tên anh là Hồng giống tên con gái nhưng trông anh chẳng giống con gái tí nào cả.
- Đời là vậy, thường hay trái ngược và đó cũng là chuyện bình thường mà em.
- À thì ra thế!

Những ngày cuối năm đến với tôi thật là vui, nhưng niềm vui nhất là đếm từng ngày, chờ đến mồng bốn tết sẽ gặp Bích Ngọc trước rạp xi nê Đại Nam. Tôi mong sao mọi điều thuận lợi, chỉ lo đầu năm mà em không tới thì xúi quẩy cả năm. Nhưng than ôi! Mùa xuân hẹn hò của tôi lại đến không như ước muốn. Ngày đầu năm khói lửa dậy trời, khắp nơi tên bay đạn rớt. Mừng hai tết tôi phải theo cha mẹ tản cư, vì nhà tôi thuộc khu vực Hàng Sanh đang là một chiến trường sôi động. Ngày mùng bốn tết Mậu Thân đến với tôi với trăm mối tơ vò, lần đầu tiên hẹn hò mà

không đến được xem như mất liên lạc, trời đất bao la biết em nơi đâu mà tìm! Những ngày dài tạm trú nơi nhà bà con, lòng buồn rười rượi, tôi đọc giai phẩm Xuân Gia Long, đọc đi đọc lại và thuộc lòng bài thơ lục bát của Bích Ngọc. Riêng những truyện, những đoản văn, bài nào thích thì tôi cho ngay đó là tác phẩm của Bích Ngọc. Tôi còn bôi tên tác giả và nắn nót viết hai chữ Bích Ngọc kể bên. Nhiều lúc thầm trách sao con gái ác thế, đã dám hẹn đi coi xi nê mà không cho biết nhà ở nơi nào, giờ mỗi người mỗi ngã, mới quen lần đầu đã trở thành cố nhân thì còn biết tìm nơi đâu!

*

Sau mùa xuân khói lửa, tôi giả từ học đường, khoác lên mình chiếc áo nhà binh. Sau ba tháng vui cùng nhịp đếm với hồi còi nơi vòm trời Quang Trung nắng cháy. Tôi và các bạn cùng khóa được gửi ra Nha Trang, nơi miền biển xanh cát trắng, tiếp tục học quân sự. Những ngày phép cuối tuần hay đi phố, khi ghé Tháp Bà chụp hình lưu niệm, lúc xuống Hòn Chồng nhìn sóng nước, hướng tầm mắt về phía trời xa để nhớ về những kỷ niệm xa xưa. Những hình ảnh thân quen lúc nào cũng có Bích Ngọc ngự trị trong tâm tư của chàng trai xa nhà.

Một hôm, đang ngồi bên ghềnh đá đọc lại bài thơ của cố nhân, bất chợt, tim tôi gần như ngừng đập vì bóng dáng một người giống y Bích Ngọc cùng gia đình vừa bước xuống. Tôi như người mất hồn, nhìn trân trối nhưng không biết có đúng là người xưa. Lòng dằn lòng sẽ đánh bạo đến hỏi thăm có phải là cố nhân không? Chân đã bước đến thật gần nhưng lòng còn ngập ngừng chưa dám hỏi. Thì may quá, đứa em nhỏ đã hỏi giùm tôi.

- Chị Ngọc ơi! Em muốn chị dẫn em xuống gần mé nước để lượm mấy cái vỏ ốc về chơi nghe chị Ngọc?

- Làm gì mà vội vã vậy, chút nữa cũng được mà.

Chỉ nghe một chữ Ngọc, lòng tôi mừng không tả nổi, tôi bước nhanh tới nơi và hỏi ngay.

- Xin lỗi, cô có phải là Bích Ngọc, tác giả bài thơ "Mưa Chiều Quê Ngoại" không?

- Phải, nhưng anh là... ai? Sao lại biết bài thơ này?

- Tôi là người được Bóc-Nghịch ký tặng bài thơ này khi đến trường Cao Thắng bán báo mùa Xuân năm xưa.

- Ô, thì ra anh Hồng, khi xưa gặp anh trong bộ đồ xanh của trường Kỹ Thuật, không ngờ hôm nay gặp lại anh với quân phục vàng của sinh viên Sĩ quan Không Quân.

- Có lẽ quả đất tròn mình mới gặp lại nhau đây.

Ngọc quay sang gia đình và giới thiệu tôi với mẹ và các em của Ngọc.

- Đây là má em, còn đây là Long và Vũ hai đứa em.

- Dạ kính chào bác.

- Chào cậu, vậy là cậu biết cháu Ngọc hồi ở Sài Gòn à, tưởng ai xa lạ chứ quen biết nhau thì

khi nào rảnh cậu đến nhà chơi. Từ ngày gia đình tôi dọn ra đây, người thân quen cũng không có bao nhiêu.

- Dạ cảm ơn bác, cháu ra đây thì tất cả đều xa lạ, nếu bác cho phép, cháu sẽ đến vào những dịp nghỉ phép cuối tuần.

- Chị Ngọc, chị Ngọc dẫn em xuống bãi bắt cua nha?

- Không được đâu, chị sợ cua cắn đau lắm, em nắn nỉ anh Hồng bắt cho.

- Nhưng mà chị cũng đi với em nữa chứ?

- Ừ, thì chị cũng đi với các em.

Suốt những tháng ngày còn lại nơi quân trường Nha Trang, cuối tuần đi phép tôi đều đến với Bích Ngọc. Nói hết bao nhiêu tâm sự đây với từ ngày biết nhau, cho đến buổi hẹn đầu tiên mà không được gặp, Bích Ngọc cũng u buồn nhắc về những kỷ niệm ngày xưa dưới mái trường Gia Long yêu dấu.

- Em có biết không, định bụng rằng buổi hẹn đầu tiên sẽ có món quà đặc biệt tặng em. Anh đã nắn nót viết hàng chữ thật trù mẫn, ngay tựa đề truyện ngắn của anh viết trên giai phẩm Xuân Cao Thẳng, chỉ chờ ngày gặp mặt là trao liền. Nhưng mà vô duyên cho nên món quà đặc biệt chưa đến tay người nhận.
- Bây giờ anh còn giữ nó không, hay vì không gặp và giận em mà xé tan nát vứt đi rồi?
- Đâu phải lỗi tại em, tại quê hương mình trong thời chiến tranh mà. Món quà đầu đời định tặng em, dù không tặng được, vẫn giữ nguyên vẹn làm kỷ niệm chớ sao lại phải xé nát làm gì. Hôm nay anh có mang theo...
- Thật sao anh? Nghe anh nói làm em cảm động vô cùng, nhưng sao anh lại chọn binh chủng Không Quân và ra đây để rồi mình gặp lại nhau vậy anh?
- Anh làm sao biết em ở đây, nhưng có lẽ mình có duyên nên còn gặp lại và vì duyên cho nên anh chọn Không Quân mới ra đây gặp em. Bằng không, nếu chọn các binh chủng khác có lẽ chỉ gặp em ở Cà Mau hay Ban Mê Thuột gì gì đó.
- Em ở Nha Trang mà sao lại gặp em ở mấy chỗ đó được.
- Thì gặp trong tưởng tượng vậy mà, nhưng sao bỗng dưng em lại về Nha Trang?
- Tại ba em là giáo chức xin đổi về dạy ở đây, Tết Mậu Thân nhà em cháy ra tro, và lại Nha Trang là quê nội của em nữa.
- À thì ra vậy, do đó em mới làm bài thơ Chiều Mưa Quê Ngoại chứ gì?
- Cũng đúng một phần thôi, mà này anh Hồng ơi, anh còn nhớ lần đầu gặp các anh, khi về bọn em cứ thắc mắc sao ông giáo sư dạy các anh trẻ quá, lại ưa la cà xuống ngồi chung với các anh. Chưa hết, nhỏ bạn liếc xuống còn nhìn thấy dường như ông ta xuống đó vay tiền của cái anh gì ưa nói nhiều đó để mua báo nữa?
- Các cô tinh quái thật, cái gì cũng không qua mắt được các cô.
- Con gái mà anh, thông minh nhất nhì nữ, sách sử xưa nay vẫn ghi chép đàng hoàng.
- Hay, thông minh nhất nhì nữ sách sử này ghi chép coi bộ trật đường rầy rồi em ơi, ông giáo sư mà các em... "Thưa thầy, bầm thầy" là ông trưởng lớp của anh đó, lằm to chưa nào!
- Thật vậy sao, anh không nói đùa với em chứ?
- Anh nói thật mà, hôm đó giáo sư vắng mặt, các anh đang họp bàn lo việc tổ chức tất niên thì đúng lúc các em đến.
- Các anh ác thật, mai mốt sẽ biết tay các em.

Thời gian học quân sự ở Nha Trang với tôi quá ngắn ngủi, ngày chia tay với Bích Ngọc cũng cận kề. Lần cuối đến giả tử em, tôi sẽ nói tất cả những gì chất chứa trong tâm tư nhưng bấy lâu chưa dám nói.

Bích Ngọc đón tôi nơi cổng với nét u buồn, phút chia tay sao tránh khỏi nỗi sầu cách biệt. Tôi muốn an ủi em nhưng chưa nói nên lời thì không hiểu vì sao hôm nay ba của Ngọc đã bước ra ngồi đối diện.

- Dạ kính chào bác.
- Chào cậu, tôi nghe cháu Ngọc nói hai hôm nữa cậu sẽ về lại

Sài Gòn phải không?

- Dạ thưa phải, chương trình học của cháu còn dài, giai đoạn quân sự xong kể đến là sinh ngữ và phần chính là học lái máy bay.
- Cha chả, coi bộ đường còn dài quá vậy. Hôm nay tôi có một việc muốn nói, đó là chuyện tình cảm của cậu và Ngọc. Như cậu biết, gia đình tôi theo đạo công giáo, Chúa đã che chở cho gia đình tôi thoát khỏi tai ách trong kỳ Tết Mậu Thân. Vì thế gia đình tôi đã dâng cho Chúa và hôm nay tôi muốn cậu đến nhà thờ rửa tội trước khi về Sài Gòn. Chương trình chúng tôi đã thu xếp xong rồi.
- Thưa bác, việc theo đạo cháu phải về xin phép ba má cháu. Xin lỗi bác cháu không dám quyết định việc này được.
- Nếu như vậy thì tôi cũng không ép, nhưng theo tôi việc tình cảm của Ngọc với cậu không dễ dàng đâu, vì con tôi không thể chung sống với người ngoại đạo.

Suốt buổi chiều nhìn Bích Ngọc buồn thiu, lòng tôi chua chát náo nùng. Bất chợt bắt gặp giọt lệ lăn dài trên má của Ngọc khiến tôi chịu không nổi. Nhiều lần tôi có ý định là đồng ý đại, rồi tới đâu hay đó. Nhưng chợt nghĩ, khi về nhà sẽ ăn nói làm sao với ba tôi, vì cha mẹ xưa nay thờ cúng ông bà tổ tiên rất là tôn nghiêm. Riêng mẹ tôi, ngày rằm, mừng một ăn chay, niệm Phật đi lễ chùa. Càng nghĩ lòng càng bâng khuâng như trăm mối tơ vò! Sáng nay, trước khi đến đây với tràn đầy hứa hẹn và nghĩ rằng khi về Sài Gòn sẽ mang theo bao nhiêu thương nhớ mong chờ. Nhưng giờ chia tay lòng nghe cay đắng, xót xa và tình chúng mình mai sẽ về đâu!

Bước chân ra khỏi cổng, Bích Ngọc nhìn theo rưng rưng ngẩn lẹ. Lòng tôi cũng ngổn ngang trăm mối, chân cố bước mà tim chẳng muốn rời. Hình ảnh người yêu theo tôi suốt quãng đường về.

*

Chiếc phi cơ C-119 hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, mọi người hâm hở về đoàn tụ gia đình sau bao tháng ngày xa cách. Riêng tôi, tâm tư trĩu nặng với nỗi buồn vô cớ. Một gói hành trang trên vai và với dáng đi thất thểu, tôi là người hành khách cuối cùng rời khỏi phi cơ. Về tới nhà, đứa em thơ chạy ra mừng rỡ, hỏi han đủ điều nhưng tôi chỉ trả lời lầy lẹ. Tội nghiệp con bé cụt hứng tiu nghỉu đi vào nhà. Đã thế, nó còn bị má tôi rầy la, bảo rằng anh mầy đi xa về mệt, đừng có quấy rầy, thật ra có ai hiểu cho nỗi lòng của tôi trong giây phút này. Nhìn đứa em thơ thui thủi ngồi nơi góc nhà, tôi tạm quên nỗi buồn thầm kín và bước tới bế xóc em tôi vào lòng. Ánh mắt thơ ngây, hiền dịu nhìn tôi với nụ cười hồn nhiên khiến lòng tôi với đi những ray rút, xót xa.

Bữa cơm chiều đoàn tụ vui vẻ cả nhà. Đáng lẽ tôi không nên đem việc xin rửa tội để cưới vợ trình bày với ba tôi, trong khi cả nhà đang rộn rã vui mừng sau mấy tháng dài xa cách. Tôi biết, điều này có thể làm cho ba tôi giận dữ và không khí gia đình có thể lạnh lùng như một đám tang. Nhưng khổ nỗi, tâm tư tôi cứ bị giày vò, hình ảnh Bích Ngọc với dòng lệ lăn dài trên má. Lời nhằn nhủ của mẹ nàng còn văng vẳng bên tai "Cháu cố gắng xin phép gia đình, nếu đồng ý viết thư cho bác hay. Nhớ ra với em, bác và em lúc nào cũng chờ mong tin vui..."

Sau khi trình bày với ba má tôi xong, đình ninh biết bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là ba tôi không giận, cũng không lớn tiếng như tôi nghĩ. Trái lại, ba tôi nhỏ nhẹ, nhắc khéo cho tôi mấy điều:

- Con bây giờ cũng đã lớn, nhiều khi cũng cần quyết định cho chính bản thân con. Tuy nhiên, việc lập gia đình rất hệ trọng cho cả cuộc đời. Nhà mình thờ cúng ông bà tổ tiên, hương khói sớm chiều. Nếu một mai vợ con biết điều thì chẳng nói gì. Ví bằng không, ngày cúng giỗ chẳng lẽ con không dẫn vợ, con về. Nhưng về, nhìn nhang khói lại khó chịu, rồi nhức đầu chóng mặt. Còn thức ăn dọn cúng không ăn được, không lẽ mỗi lần đám tiệc bà con vui vẻ, ăn uống no say thì vợ con của con mỗi đứa cầm một khúc bánh mì, coi sao được. Thêm một điều nữa, là con trai độc nết trong gia đình, ngày cha mẹ qua đời rước thầy về tụng kinh, cầu siêu thì con cháu đích tôn chỉ đứng xa xa nhìn vào. Mặc cho cha căng, chú kiết quỳ lạy niệm Phật, tụng kinh cầu giùm cho hương linh cha mẹ vắng sinh về cõi tịnh độ hay sao?

Những lời nói của ba tôi nhẹ nhàng nhưng khiến cho tôi đắn đo, suy nghĩ. Nhiều lúc muốn phát khùng, nhưng cuối cùng tôi đành để dòng đời trôi giạt về đâu cũng được và mặc cho duyên số đẩy đưa.

Một tuần nghỉ phép qua mau trong vô vị, tôi trở lại đời sống tập thể. Ngày ngày cắp sách đến trường, cố quên niềm đau và hy vọng ngày mai trên đường du học lòng tôi sẽ bớt nhớ thương.

*Khi yêu én nhận chung trời,
Rẽ chia đôi ngả ai người tâm giao!
Công- bằng Chúa ngự trên cao,
Bác-ái Chúa nở lòng nào rẽ duyên!*

*

Thời gian qua mau, trước ngày rời Hoa Kỳ trở về nước, tôi cố lặn lội tìm một món quà thật đặc biệt mang về tặng Bích Ngọc. Sơn phấn, gấm lụa và biết bao nhiêu thứ đắt giá nhưng với tôi và Bích Ngọc không có ý nghĩa gì. Cuối cùng tôi chọn một con búp bê lớn như đứa bé để tặng cho nàng, có lẽ đây là món quà tôi ưng ý nhất.

Về tới Sài Gòn, tôi đã nhận được thư của Bích Ngọc cho hay nếu không có gì trở ngại thì sẽ vào Sài Gòn và hẹn tôi sáng thứ bảy gặp nhau, cũng tại rạp Đại Nam. Được tin, tôi mừng vô hạn, nhưng nhớ tới hai chữ Đại Nam tôi ái ngại vô cùng, hy vọng lần này không như lần hẹn đầu tiên vào tết Mậu Thân. Tôi đi đi, lại lại trước cửa rạp hát mà lòng bồn chồn, hồi hộp cứ nhìn đồng hồ mặc dù còn sớm gần cả giờ. Thế rồi, một chiếc Taxi vừa ngừng bên kia đường, người con gái với mái tóc huyền xoa trên bờ vai, mặc chiếc áo thun màu hồng chính tôi đã gọi về trước đây thì không còn ai ngoài Bích Ngọc. Tôi băng vội qua đường, một chiếc xe trở tới và thẳng gấp. Tiếng bánh xe rít lên mặt đường rồi tiếng chửi thề của ông tài xế. Thì ra, khi nhìn thấy Bích Ngọc tôi đã quên tất cả. Cũng may, tai nạn không xảy ra, bằng không thì...!

- Kia anh, suýt nữa em đã khóc thét lên rồi, cảm ơn Chúa đã che chở cho anh. Tôi ôm chầm lấy Bích Ngọc, tim nàng đập liên hồi, không biết vì đang sợ cho tôi vừa thoát nạn hay vì rung động trong vòng tay nhau?
- Sao em vào được đây và cũng đúng lúc vậy?
- Thế mới tài chứ, thôi mình đi đâu nói chuyện tiện hơn, trong rạp hát quá ồn ào.
- Em có thể đi bao lâu, tới chiều được không?
- Được, tới chiều tối không sao. Anh yên tâm, bây giờ em đang ở Sài Gòn.

Xế trưa chúng tôi đã đến Vũng Tàu, một đoạn đường dài trên xe Honda giữa trưa nắng chói nhưng cả hai không thấy mệt. Ngồi bên nhau, cùng uống chung một trái dừa xiêm với vị ngọt của quê hương, nhìn biển xanh sóng nước và trao nhau nụ hôn nồng cháy của bao tháng ngày xa vắng.

- Đạo này anh có vẻ bạo hơn trước đây nhá, có lẽ các ông thầy Mỹ dạy anh học bay, còn các cô Mỹ dạy các anh yêu chứ gì?
- Làm gì có, xa quê hương nhớ người yêu chết được, với lại con trai Mít mình bằng cái kẹo, còn Mỹ cái to như cái tủ lạnh thì cỡ gì nổi. Mà này em, sao em vào Sài Gòn được vậy?
- Bà đau nặng, em vào thăm và phụ với dì lo chăm sóc bà.
- Ba em không nghi ngờ em vào đây rồi gặp anh sao?
- Không, vì chỉ có em biết được anh về nước trong tuần này. Khi em quyết định vào đây thì cũng mong được gặp anh một lần vì không biết bệnh tình của bà ra sao. Nhưng nhờ Chúa che chở bà đã khỏe mạnh.
- Do đó em sẽ chăm sóc anh hôm nay chứ gì?
- Em sẽ chăm sóc anh hay ngược lại?

Bao tâm tư, những nỗi niềm trắc ẩn, hai đứa kể nhau nghe. Những cảm thông và thương nhớ để rồi có những phút giây muốn quỵen lấy nhau, cho nhịp đập đôi tim hòa cùng hơi thở. Trời chiều đã ngả bóng non tây, chúng tôi phải rời Vũng Tàu mặc cho cảnh vật lùi lại sau lưng.

Có lần xe đang ngon trốn thì Bích Ngọc cắn vào vai tôi bảo rằng muốn quay xe lại. Tôi cứ nghĩ đã bỏ quên thứ gì cản trở lại để lấy, người tôi bây giờ như con ngựa và Bích Ngọc là anh nài nắm dây cương, bảo đi đâu thì đi đó.

- Em đã để quên cái kẹp tóc khi trưa anh tháo ra phải không?

- Không, em chẳng có quên gì cả. Phải chi giờ phút này mà quên được một thứ gì thì có lẽ đời sẽ đỡ khổ. Em chỉ muốn trở ra và ở luôn ngoài ấy. Nghĩ đến sáng mai phải lên máy bay về lại Nha Trang thì em không muốn chút nào.

Tôi nghe vai thấm ướt những giọt nước mắt ân tình phút chia tay. Hôm nay bên nhau, ngày mai mỗi người mỗi ngã. Biết bao giờ mới gặp lại nhau, hay mãi mãi hai đứa hai nơi! Thêm một lần tiễn đưa với bao nhung nhớ với đây. Tan hợp, hợp tan, dòng đời cứ trôi như nước đổ nguồn không định hướng. Ôi, tình mình mai sẽ về đâu!

*

Tôi đang thu dọn một ít hành trang, ngày mai lên đường trình diện đơn vị mới thì nhận được thư của Bích Ngọc, lòng mừng vô hạn và mở vội ra xem.

Nha Trang ngày tháng năm...

Anh thương,

Về đến nơi là viết thư ngay cho anh, viết với tất cả tình cảm nồng nàn của em đối với anh cũng như tình của chúng mình cho nhau qua bao ngày tháng. Anh thương, em biết khi anh nhận được thư này thì anh sẽ buồn nhiều vì từ đây Bích Ngọc không còn là người yêu để anh mong đợi. Như anh biết, em đã cố gắng bằng mọi giá để được gặp anh lần cuối, dù ngắn ngủi nhưng ít nhất còn một chút gì để nhớ. Vì, anh yêu ơi! Tháng sau em đã phải... sang ngang rồi. Tôn giáo đã ngăn cách chúng mình, em đành phải nghe lời mẹ cha cho tròn chữ hiếu, dù biết rằng trong tim em chỉ có hình bóng anh thôi! Anh có biết em đã khóc suốt chuyến bay trở lại Nha Trang vì biết rằng em đang xa anh... mãi mãi!

.... .

Anh thương, mai đây đường đời dù đôi ngã nhưng hình bóng anh vẫn không bao giờ nhạt phai. Anh thường nói: Nhân thế tình yêu đạo với đời, trái ngang, yêu lắm khổ thêm thôi... Duyên phận của chúng mình không may, yêu nhưng không tròn mộng ước thôi đành hẹn kiếp sau.

Xin chúc anh an bình trên bước đường binh nghiệp và sớm tìm được người yêu như mơ ước.

Trọn đời yêu anh

BN

*

Chúng tôi dọn về quận Cam, thủ đô tị nạn gần được một năm, nơi đây hội hè đình đám lu bù, nhất là vào dịp tết. Không khí Xuân ở đây có vẻ ấm áp và nhộn nhịp, khác với hơn hai chục năm sống nơi miền bắc, giá rét lạnh lùng. Chiều nay, lần đầu tiên tôi và bà xã đi dự buổi họp mặt tất

niên của các cựu nữ sinh Gia Long. Bà xã tôi thì hăm hở chờ mong gặp lại các thầy cô và bạn bè sau mấy chục năm xa cách. Riêng tôi, kể từ ngày sang Mỹ tới nay, vô tình đã trở thành rể Gia Long, nhưng không biết thuộc rể tốt hay xấu đây?

Vừa tới nơi, bà xã tôi đã gặp lại một số bạn cũ, tiếng cười giòn như pháo nổ. Riêng tôi, may mắn bắt gặp một tên bạn cùng phi đoàn đang đứng cô đơn, phì phèo khói thuốc, chắc hẳn đây cũng là rể Gia Long chứ còn gì. Xa quê hương ngộ cố tri, hai chúng tôi đấu láo nhau từ chuyện bay bổng xa xưa, nhắc lại những bạn bè thân quen đến cuộc sống xứ người. Mãi đến khi chương trình bắt đầu, bà xã mới ra kéo tôi vào ngồi chung bàn và giới thiệu cùng bạn bè.

- Đây là ông xã mình, còn đây là anh chị Phụng, Hương, Trâm... còn đây là Bích Ngọc. Anh biết không, Bích Ngọc là một cây viết của Gia Long, làm thơ số dách đó. Mà này bồ Bích Ngọc ơi, ông xã mình cũng viết báo nữa, nhưng làm thơ thì toàn thơ chưa không hấp dẫn tí nào.

- Dạ chào anh, hân hạnh được biết thi sĩ. Không biết anh làm thơ chưa có khi nào viết về tình yêu ngang trái vì dị biệt tôn giáo không?

- Hân hạnh được gặp Bích Ngọc, dường như tôi có đọc những bài thơ rất dễ thương với bút hiệu Bích Ngọc viết trong các giai phẩm Xuân hồi xưa. Tôi thích nhất là những bài viết về chiều mưa, nhưng lâu lắm rồi tôi không thấy những bài thơ với bút hiệu Bích Ngọc!

- Dạ lâu lắm rồi tôi không viết. Văn chương thi phú gửi lại cho người tình từ khi cất bước sang ngang.

- Anh thấy không, con gái trước khi lấy chồng những thứ không cần thiết đều để lại cho người yêu. Còn anh, lấy em mấy chục năm mà còn mang theo những bài thơ chưa, mớ hòng thiên hạ, chả du dương tí nào. Mà này Bích Ngọc, sao không thấy ông xã bồ đi dự nhĩ, bộ ổng ngán đám con gái Gia Long quý quá nên ở nhà ngủ sướng hơn phải không?

- Có lẽ bồ mới đi dự lần đầu nên không biết hoàn cảnh của mình, thôi để mình kể hết cho bồ nghe.

- Ừ thì nói cho mình nghe đi, bạn bè cần biết về nhau để còn có dịp gần gũi và khi cần còn an ủi nhau chứ.

Nhìn ánh mắt Bích Ngọc long lanh với hai dòng lệ lã lã trên má, lòng tôi se sắt. Hai mươi mấy năm qua cũng những giọt lệ này đã in sâu trong ký ức của tôi. Niềm đau dĩ vãng chưa phai, thế mà hôm nay trước mắt tôi, giọt lệ người xưa lại lã lã trên đôi má, làm sao tôi khỏi ngậm ngùi!

- Mình không có may mắn như bồ lấy chồng phi công, ra đi bằng máy bay. Mình lấy chồng là một nhà giáo biệt phái, thành ra sau khi mãn tù phải trốn đi bằng đường biển. Số kiếp bất hạnh cho nên gặp hải tặc hoành hành, chồng bị giết, xác thả trôi. Giờ chỉ còn một đứa con để mình bám víu sống lây lất cho trọn kiếp con người.

- Trời ơi! Sao hoàn cảnh Bích Ngọc đau thương quá vậy!

Tim tôi nghe giá buốt, ánh mắt thấy cay cay. Tôi đứng bật dậy bước ra khỏi bàn vì không muốn mọi người thấy những giọt nước mắt xót xa sắp lã lã xuống má.

Em yêu ơi! Nếu ngày xưa anh căn rắng tuân theo lời của ba em thì có lẽ ngày nay đâu đến nỗi này. Tôi rửa mặt và lau vội đi dòng lệ, có lẽ đây là những giọt nước mắt đầu đời khóc cho người yêu khi gặp mặt mà nói chẳng nên lời.

Vừa bước ra khỏi cửa restroom thì đúng lúc Bích Ngọc đi tới, tôi gọi khẽ hai tiếng "Bích Ngọc, Bích Ngọc, và bước tới định ôm nàng vào lòng", nhưng Bích Ngọc đã đưa tay cản lại.

- Anh Hồng ơi, tất cả đã muộn rồi!

Nàng vội vã bước vào restroom. Tôi đang đứng chết lạng người thì bên tai có tiếng gọi của vợ tôi.

- Anh Hồng, anh Hồng... Thì ra anh đây rồi, tự nhiên anh bỏ đi làm em lo quá, anh có sao không?

- Không, anh thấy khó chịu chút thôi, có lẽ ngửi mùi nước hoa nhiều quá bị ngộ. Thôi em vào trong đi, anh ra ngoài hít gió trời một tí cho khỏe rồi anh trở vô.

Tôi bước đi dưới màn đêm u tịch, nhìn xa xa một vì sao lạc, rồi bất chợt ngâm khe khẽ bài thơ ngày cũ đã viết cho cuộc tình ngang trái.

*Nhân thế tình yêu đạo với đời
Trái ngang yêu lắm khổ thêm thôi
Từ bi Phật ở xa vạn dặm
Bác ái Chúa còn rẽ lữa đôi...*

CT62- 69

nguồn: Đặc San Hội Ngộ Cao Thắng 2013 (Trang 135- 142)